

ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΤΟΥ ΧΑΝΣ ΧΟΧΜΠΕΡΓΚΤΑΪΝ

ΜΙΑ ΚΥΡΙΑ ΣΤΟ ΤΡΑΙΝΟ

Είχα πάρει το έξιπλό από τού Μπλάζελ της Έλβετίας γιά την Καρλορούη. Έκει θάλασσα τραίνο και θάπαιρνα την ταχτιά Παρισίων—Στουγκάρτης—Μονάχου—Βιέννης. Πήγαινα στην Αυστριακή προξενίονα γιά κάποια σφραγή μου υπόθεση ή όποια δέν ήξερα τι ρόλο θά έπαιξε στην κατοπινή μου ζωή. Άν και είχα τηλεγραφήσει γιά μου χροιάςον κρεβάτι στό βαγκόνλι της ταχείας, έν τούτους ύποχρεώθηκα νά βολεφτώ σ' ένα βαγονί της πρώτης θέσεως, επειδή όλα τα κρεβάτια ήσαν παλαιά. Το διαμέρισμά μου ήταν άδειανό και ήλιζα, με τη βοήθεια τού παλτού μου και με τη ζέση του σκορπίου, νά κολοιφερό, νά ξεσφαλισώ τόν ύπνο μου ώς τού Μονάχου.

Ξαπλωθήκα στη θέση μου και, ριχόντας άφρονήμενες ματιές σέ κάποιο βιβλίο, άρχισα νά συλλογίζομαι τού σκοπού και τίς λεπτομέρειες τού ταξιδιού μου. Μά τού άναλαφρο λίκνισμα μ' άποκοίμησε και δέν άνοιξα τίς μάτια μου παρά σέ κάποιο πολυώροφο σταθμό, όπου συγχωριστοφώντας είχε σταθίη τού τραίνου. Σηκώθηκα άμέσως άπό τό βροσκόμασε. Ήταν ή Στουγκάρτης. Έτοιμαζόμουν νά ξεπλωθώ πάλι, όταν μιά κυρία έως είκοσιεπτάσρων χρόνων, διαλυμένη στις γούνες της, άνοιξε την πόρτα και μπήκε μέσα στό διαμέρισμά μου. Με ρώτησε άν ύπόθεση έλευσθηρ θέση, και, καθώς της άπάντησα καταφατικά, έρριξε άπάνω τού δίχτυ ένα μικρό βαλιτσάκι, έβγαλε τίς γούνες της και τού παλτού της, κάθισε άπάναντί μου και άρχισε άγά-άγά νά βγάξη τού γάντια της, ριχόντας πού και πού τίς ματιές της προς έμένα.

Όταν έβγαλε και τού πέλλο της και μπόρεσα νά την κυτάξω προσεχτικώτερα, είδα πώς; δέν ήταν ούτε είκοσιόδο χρόνων άκόμη. Καλοκαριμένη, μάλλον μελαχροινή, με όμορφα καστανά μάτια. Άν δέν μου είχε μιλήσει προηγουμένως γεραμανικά, θά πίστευα πώς ήταν Ιταλίδα μάλλον παρού γεραμανίδα. Ήταν τάχα παντρεμένη ή άρραβωνιασμένη; Φορούσε στ' άριστερό της χέρι βέρα. Τού ντύσιού της την έδειχναν γιά μ' άνώτερη γυναίκα, ή όποια δέν βασίσει τη δύναμη της στόν έξωτερικό στολισμό και στό μάτιονο μπυχαμπιτιά. Φορούσε έν' άπλό, σεμόν, ένα χρυζόιο ταπεινά, με μακριά μανίκια ως τούς καρπούς. Κάποια ακαθόριστη έκφραση τών χειλιών της, και δύο μάτια άπληρη φανέροναν τη στοχαστική γυναίκα, την ευαίσθητη. Καθώς την παρατηρούσα, προσπαθόντας νά μή φανώ ένοχλητικός με τίς ματιές μου, άνοιξε την πέτσινη τσάντα της και, παίρνοντας ένα μικρό καρτέ, έγραψε δύο λόγια. Έπειτα τού έβαρε πάλι στην τσάντα και, άφού κάθισε κάποιος άναστακτικώτα, έστύλωσε τά μάτια της στό βιβλίο πού ήταν δίπλα μου.

Μήπως τού κελνίονα ένοχλείτη την κυριαν; την έρώτησα ένώ έβγαζε την ταγαροθήκη μου.
— Παρακαλώ, κύριε... Κ' ένώ άλλοτος καπιζέω, μου άπάντησε κ' έκανε νά βγάλη ταϊγάρο από μιά χροσή ταμακιέρα. Δέν έπροφτασε όμως νά πάρη από τού ταϊγάρα της, γιαντί την έπρόλαβε και τεινόντας της την άνοιχτή ταμακιέρα μου, τη ρώτησε:
— Μου έτρέπετε...

Έκεινη έπήρε τού ταϊγάρο μου, εδχαριστόντας με μ' ένα ήδυγενέχο χαμόγελο. Σέ λίγο άρχισε νά καπιζέη, παίζοντας τού ταϊγάρο άνάμεσα στό όμορφο δαχτυλά της, κ' άφήνοντας τόν γαπνό νά ξεφεύγη λίγος-λίγος από τού στόμα της. Σαφνικά με ρώτησε:

— Είστε γάλλος; κ' έρριξε μιά ματιά στό βιβλίο μου.

Ήταν πράγματι ένα γαλλικό βιβλίο, «Ο βαρώνος ντέ Μπάες» τού Λεντόν. Της άπάντησα πώς είμαι γεραμανός και, σιγά-σιγά, άρχισαμε μ' αδιάφορη συζήτηση, πού φαντόταν ότι σέ δύο-τρία λεπτά θά τελείωνε, και ότι καθένας μας θά μωροφύσε ύστερα από δέκα λεπτά νά κοιμάται ήσυχος στη θεούλα του. Άλλά τά πράγματα δέν συνέβησαν έτσι. Σέ μιά στιγμή, ένώ νόμιμα πώς ή συνειδητότης μου θά ύπαινε γιά νά κοιμηθώμε, ήξερα και με φωνη ρυθμική, άρχισε νά

μου μιλάει γιά τού βιβλίο μου σχολιάζοντάς το. Σέ λίγο έπαψε νά μιλή γιά τού βιβλίο κ' άρχισα νά γιάλλο ζήτημα και κατόπιν γιά άλλο. Έτσι σιγά-σιγά μου είπε πώς ήταν αυστριακή, άπό τη Βιέννη, ότι ζο'σε με την οικογένειά της στό Μονάχου, ότι ήταν άρραβωνιασμένη έκει με κάποιο Ιταλλό Τραπέζης, ένα νέο ως είκοσιπέντε χρόνων και ότι είχε και στη Στουγκάρτη γιά κάποια δουλειά της. Μου έμίλησε άκόμη, με κάποια περισοστερη τώρα οικειότητα, γιά κάποιες άνιες της ζωής, γιά κάποιες άνώτερες θέλησεις, πού μās έξουσιάζουν. γιά κάποιες άόρατες δυνάμεις, πού μās δένουν κ.τ.λ. Της άπάντησα, προσπαθόντας νά φανωμαι πώς ένδιαφέρουμαι με τίς κοινότητες.

Γιατί όμως όλη αυτή ή συζήτηση; Τι μ' ένδιέφερε ένένα δό γραβωνιαστικός της ή άλλης Τραπέζης; Δέ μωροφύσα νά το καιαλάρω, καθώς έπίσης δέ μωροφύσα νά καταλάβω τού σκοπού τού ταξιδιού της στη Στουγκάρτη, γιαντί στό σημείο αυτό άφρη μερικά πράγματα ακαθόριστα, άφρη μερικά γεννά, πού μωροφύσε κανείς νά τά συμπληρώση με όποιαδήποτε ήθελε υπόθεση.

Εφευγάμε με ταχύντα όδόντα χιλιόμετρον. Έξως έπρετε νά κινή πάλι κνή. Άπό τ' άρχι τάμα πότε-πότε έβλεπαμε γανένα φως πού γρήγορα τ' άφηνανε πίσω μας. Ή κυρία, μιλώντας πάντα, μου πρόσφερε από τού ταϊγάρα της.

Όταν έφτάσαμε στην Όυλμ, είμαστε πειά σάν παλαιοί γνώμοι. Μου φαντόταν σάν νά την έγνώριζα χρόνια τώρα. Όταν τού τραίνου κίνησε πάλι, εξανομωσε τη συζήτηση με άλλο θέμα.

Μιλούσαμε τώρα γιά την άγάπη. Είχε κ' αυτή άγάπησει... Άγαπούσε όκόμα... Τόν άρραβωνιαστικό της βέρβα, όπως έφαν άστρικά. ΈΞαγα όμως εκείνη μου είπε με μελαγχολία:

— Άγαπούμε πολλές φορές με όλη τη δύναμη της ψυχής μας κ' άς αγαπούμε χωρίς έλπίδα. Ζητιάνη την άγάπη έκει πού δέν την β'ακούμε. Και αντίθέτως, άλλες φορές πάλι, μέ άγαπούν και δέν αγαπούμε...

Όλ' αυτά μ' έκαναν νά ύποψιάζομαι μήπως ήταν καμιά από τίς κυρίες εκείνες τών τριώνων, πού κυνηγούν τόν έρωτα και την περιπέτεια στους μεγάλους σταθμούς και στό μεγάλα κοσμοπολιτικά ξενοδοχεία. Άγρια περιέργεια με βασάνιζε. Άναψη τότε έν' άλλο ταϊγάρο και, κυτάζοντάς την κατάντα, τη ρώτησα:

— Τι θέλεις στη Στουγκάρτη;
Τό έρώτημα αυτό ήταν άδοτομο και γ' αυτό μου άπάντησε συγκεκριμένα στην άαχη, με μερικές άκόμα άποσιωπήσεις, με στό τέλος μου άφηγηθήσε με τάξι, μιά σύντομη ιστορία. Άγαπούσε δύο χρόνια κάτσιο ζωγράφο στη Στουγκάρτη και κεινος δέν την αγαπούσε. Ένωμεταξύ όμως την έξήτησε σέ γάμο κάποιος τραπέζιτικός υπάλληλος πού την αγαπούσε τρελλά, μ' αού αυτή δέν τόν αγαπούσε. Άρραβωνιαστική ως τόσο τόν υπάλληλο, έλπίζοντας πώς θά μωροφύη με τόν καιρού νά τον άγαπήση. Είχε επτά μήνες άρραβωνιασμένη, μ' ή άγάπη τού άλλου, τού ζωγράφου, έξακολούθησε νά της σπαράζη την καρδιά. Γι' αυτό είχε παι νά τόν βρη γιά τελευταία φορά στη Στουγκάρτη, με την έλπίδα ότι ίσως νά την λυπόταν...

Εφευγάμε όκόμα με την ίδια ταχύντα, περνώντας τούς μικρούς σταθμούς χωρίς νά στεκοιάμασε. Μετά μιά ώρα άκόμα και θά φτάναμε στό Άουκαμπουργκ. Ή ένα έξακολούθησε νά μου μιλή διαρκώς, ένώ έγώ συλλογίζομουν πώς μου μιλούσε με τού ήμισυτοσύνη γιά τού μεγαλειότη της ίσως μυστικό, ένώ μόλις πού δύο ώρων την είχα γνωρίσει.

— Δέν σās άγάπης ποτέ ό φίλος σας; την έρώτησα.

— Μ' αγαπούσεν ένόσω έγώ ήμουνα διατακτική, ένόσω έγώ δέν τόν είχα αγαπήσει άκόμα. Μ' αγαπούσε τότε σάν τρελλός. Μ' αγαπούσε την έποχή πού έγώ τόν έκτιμούσα μόνο, τόν έκτιμούσα ως άνθρωπο και ως καλλιτέχνη...

Άναψε κ' άλλο ταϊγάρο και έξακολούθησε, ήρεμη πάντα.
— Έλεγε τότε πώς έγώ τού

... Ένας νέος άμερπητα ντυμένος και λάμποντας όδες από χαρά.

ήμουν τό πᾶν. Μοῦ μιλοῦσε γιά νέους ὁρίζοντας τῆς τέχνης του πού τους γλυκοφοῦξεν ἡ χαραυγὴ τῶν ματιῶν μου. Μοῦ ἔλεγε πὸς ἡ ἀγάπη μας θὰ τὸν ἦταν ἡ μεγαλύτερη του δόξα. Κ' ἐγὼ τὰ πίστευα δὴα αὐτὰ, τὰ πίστευα γιατί ἡ φωνὴ του παύλονταν ἀπὶ εὐλιχρίθεια, γιατί τὸ ἔβλεπα ὅτι μ' ἀγαποῦσε. Μά... γιατί σὰς σκοτίζω τὸσην φῶα ! Ἔς τελειώσω : 'Ἐτσι, ἔγινε δική του, τοῦ ἐδόθηκα μὲ ὅλη μου τὴν ψυχὴ καὶ τὸ σῶμα...

Καθὼς τὸ ἔλεγε αὐτὰ, φαινόταν κάποιος ἀφηρημένη. 'Ἐπαίξε μὲ τὸ ταῖγορά μου μᾶλλον παρά νεύρια, ἐνὸς ἑνὸς τῶν ἐκτυπώσα μὲ κάποιο πόνο. 'Ἡ ὀλὴ τῆς ἔκφραση ἔδειχνε τὸς ἐδεχόταν τὸ περρωμένο τῆς χωρὶς ψυχικὴ ἐπαπόνοια, ἤρεμα καὶ ὑπομονητικά. 'Ἄν δὲν ὑπῆρχε ἡ ἐντόνη ἐκείνη συστολὴ τῶν χειλιῶν τῆς, στὰ ὅποια ζῶρημαζόταν ἀδιόρατος κάποιος ψυχικός παραγῆμος, θὰ φανταζότανε κανεὶς πὸς τίποτα τῆς ἐτάραξε τὴν ἑσωτερικὴ γαλήνη. Κ' ἦταν τὸσο ἄμορφη σ' αὐτὴ τῆς τὴν ἐγκαρτερήσῃ ! Συνεχίζοντας σὲ λίγο τὴν ὁμιλίαν τῆς, μοῦ εἶπε :

— Δὲν τὸν κακολογῶ, δὲ μνησικακῶ ἐναντίον του κ' ἄς μοῦ φρέθῃτε σὰν κτήνος. Οἱ νέοι ὁρίζοντες τῆς τέχνης του, πού τους φώτιζαν τὰ μάτια μου, σκοπεῖναισάν σὲ λίγον καιρὸ. Δὲν ἦμουν τὸν πᾶν γ' αὐτὸν. Μοιρῆτα ἔβλεπα τὴν ἀδιαφορίαν γὰν τὸν κυριεύῃ. 'Ὅσο περισσότερο τὸν ἀγαποῦσα ἐγὼ, τόσο περισσότερο ἐκείνος γινόταν ἀδιόρατος, ἀνυπόφορος. 'Ἐλπία νὰ νικῶσι τὴν ἀδιαφορίαν του μὲ τὴν ἀγάπην μου. Εἶχα γίνεσθαι ἄν ἐνα κομμάτι... Τοῦ τὰ εἶχα δώσει ὅλα καὶ μπορούσα καὶ νὰ ἐγκληματίσω γὰν τὸ ζωηρὸ του, ἂν μοῦ τὸ ζηροῦσε... Μὰ τίποτ' !... Καθημερινῶς ἡ ἀδιαφορία του γινόταν πὸς παγετοῦδης. Σιγὰ σιγὰ ἄρχισε νὰ μὲ ἀποφηνῇ. 'Ὁ Θεὸς ἔξοιε πὸς ἀπόρροια, ὅταν σκοπεῖται πὸς μπορούσε νὰ τὸν χάσῃ. Κ' ὅμως... δὲν ἔξερο πὸς, κ' ἔδωξε ἕνα βράδυ, ὅπως δὲν θάδωκοιγε οὔτε μὰ γυνίκα τὸν δόξουμ... Μ' ἔδωξε μ' ἕναν τρόπο σκληρὸ, ἀγροικὸ, ποτότιγο...

Εἶχαμε ἀφῆσαι πίσω μας τὸ 'Αουκαπτουργικὴ καὶ πηγαίναμε τώρα πρὸς τὸ Μόναχο

— Πρὸ ὄχτῳ ἡμερῶν πῆγα νὰ τὸν ἴδω, ἐξακολούθησε ἡ νέα. Πῆγα νὰ τὸν βρῶ γὰν τελευταία φορὰ. 'Ἐν ἐκείνους ἤθελε, θὰ χαλοῦσα ἀμέσως τὸν ἀγαθόν μου. 'Ἐδοκίμαζα γὰν στερεὴ φορὰ τὴν ἀγάπην μου. Τὸν βρῆκα ληῶτερο ψυχρὸ ἀπὸ ἄλλους, μὰ αἰσθανόμουν πὸς μὲ μεταγειροῦσανε πὸς ἡμερῶν. 'Ἐμεινα κοντὰ τὸ ὄς σιμῆρα. Τὴν πρώτη βραδιὰ μὲ πῆγε σὲ κάποιο καιπαρῆ, μὰ μὲ ἄλλους φίλους του. 'Ἐκεὶ μέθισσε καὶ πολλὰς φορὰς ἀποπειράθηκε νὰ μ' ἀγκαλιάσῃ μπροστὰ σ' ὄλον τὸν κόμο. 'Ἄλλοῖον !... Σερμηλώματα γυρισμέσασί του. 'Ἀμέσως ἄρχισε πάλι νὰ φανταίται ψυχρὸς κ' ἀδιόφορος ἀπέναντι μου, ὅπως πρῶτα... Καὶ ἡ ἀδιόφορος του αὐτὴ βάστηξε ὡς τὸ τέλος, ὡς ὅτου ἀπογοητευμένη πειὰ, ἀπελυσιμένη ἔφυγα...

'Ἐγὼ ἐνωικωμετῶν παρατηροῦσα τὸ δυστυχισμένο ἐκεῖνο πλάσμα μὲ ἀληθινὸν ὄπιτο. 'Ἡ δύναμη μὲς συντριμμένης ἀγάπης τῆς ἔδινε ὄλη τὴν ἐλευθερία τοῦ λογοῦ. Μιλοῦσε ὄχι γὰν νὰ παραπονεθῇ γὰν τὸ φίλο τῆς, ὄχι γὰν νὰ δικαιολογῇ τὸν ἐαυτὸ τῆς Μιλοῦσε μὰ παραγαμμένη καρδιά ἡ ὅποια δὲν ἤξερε τί θὰ πᾶ μῆσος...

— Ἐπίθε ἀφορβονιασμένη καὶ νέα, τῆς εἶπα. 'Ἡ ζωὴ δὲν ἔινε ποτὲ ἡ ἴδια. 'Ἀλλάζει. 'Ἐγκαρτερῆστε τὸν ἄντρα σας, πὸς σὰς ἀγαπᾶ καὶ σὸς ὁ Θεὸς, γὰν ἀνταμωβῆ τὸν ὄσον ὑπόφορε, νὰ σὰς γαρίση τὴν εὐδαμονίαν...

Εἶχαμε φτάσει σὲ τὸ Μόναχο. 'Ἀμέσως ἐκείνη φέρεσε τὸ καπέλλο του καὶ ἔβαλε τὸ παλτό τῆς. Πῶν φῆγε τῆς ἔδωσα τὴν χάρτα μου, παρακαλῶντας τὴν νὰ μὸς γράψῃ δὴα λόγια, ὅποτε νομίζεσθαι ὅτι ἡ ζωὴ ἡ ἀρχίζει ν' ἀλλάξῃ. Χαμογέλασε μ' ἕνα χαμόγελο ἀμφιβολίας καὶ μοῦ εἶπε :

— 'Ἡ ζωὴ δὲν ἀλλάζει. 'Ἐμεῖς μόνον ἀλλάζουμε...

Σινὰ-σιγὰ κ' ἀθρόοβα τὸ τραῖνον στάθηκε. 'Ὁ κόσμος ἄρχισε νὰ βγαίνει, τὰ μπαγάκια νὰ κατεβαίνουν, οἱ ἀναμένοντες νὰ ζητοῦν τοὺς δικούς τους, οἱ χαμᾶλῆδες νὰ κλυθῶν τὰ καροτσάκια τους. Φιλὰ ἀπὸ δὴα, γέλια ἀπὸ κει, βόγγοι ἀντιμωγιανῶν πὸς φεύγαν, ἐρωτήσεις ἀνθρώπων σατισμένων, κ' ὄλο κείνο τὸ καλὸ πὸς γίνεται στὸς νεύλους κεντρικοὺς σταθμοὺς. 'Ἡ συνταξιδιότης μου εἶχε γείρει ἔξω ἀπὸ τὸ παρῆθρο. 'Ἀξάρνα ἕνας νέος ὄμορφος, ἀμειμπτα ντυμένος μὲ κομψὰ λουστρινένες μπότες καὶ ἀντραφόττος ὄλος ἀπὸ χαρὰ, πληθίσιος σὸς βγαῖόν μας.

— 'Ἐλασ μου, φώναξε. Καλὸς ὄμορφος !

'Ἐκείνη τὸ ἔδωσε τὸ βαλιτσάκι καὶ γυρίζοντας πρὸς ἐμένα μοῦ ἔδωσε τὸ χέρι.

— 'Ὁ ἀφορβονιαστικός σας...;...φῆγα.

— Ναι, μοῦ ἀπάντησε, πὸς τὸν λυποῖμαι ! Κ' ἔινε τόσο καλός...

'Ἀποκαρτεστηκάμε σὰν νὰ εἴμαστε ἀπὸ χρόνια ἀγαπημένοι φίλοι. 'Ἐξὸ ὁ ἀφορβονιαστικός τῆς τὴν ὑποδέχθηκε τρέμοντας ἀπὸ χαρὰ καὶ συγκίνηση. Τῆς φίλησε τὸ χέρι, ἐνὸ τὰ μάτια του φαινότουσαν σὰν δακρυσιμένα. 'Ἐγὼ σὸς χροῖον πάντα σὸν παραθύρο. 'Ἐκείνη γύρισε γὰν τελευταία φορὰ, μ' ἀποκαρτετήσε μ' ἕνα κίνημα τὸ χερσὶ καὶ χάρθηκε μὰ μὲ τὸν ἀφορβονιαστικὸ ἔντῃ μέσα σὸς πᾶρκο τοῦ σταθμοῦ. Φαινότουσαν πὸς ἐντυχιμένοι κ' ὄμως ἐγὼ σκοπεῖται πὸς δύστυχισμένοι ἦσαν κ' οἱ δύο τους...

'Ὑστερα ἀπὸ ἕνα μῆνα, γυρίζοντας σὲ τὸν Σάν Μπλιζιέμ τὸ Σβάρτσβαλ, βρῆκα μὰ κάρτ-ποσταλ.

* Ἀγαπητὸ μου φίλε,

Πρὸ δέκα ἡμερῶν εἶμαι παντρεμένη μὲ τὸν Φρίτ. Ἐινε τρεμερὰ

ΑΠ' ὍΣΑ ΔΙΑΒΑΖΩ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ... ΑΣΧΗΜΩΝ !

'Ὁ πανάσχημος Χαῖντεγκερ σὲ Λονδίνο. Πὸς ἔγινε μέγας καὶ πολὺς. Τὸ στοίχημά του μὲ τὸν λόρδο Γουίστερκελδ. Διαγωνισιὰς ἀσχημίας. Πὸς νίκησε ὁ Χα.ντεγκερ. 'Ὁ ἔρωτς τοῦ Ρουκάρ γιὰ τὴν 'Ἐλένη Συζέρ. 'Ἀσχημὴ καὶ σεμνὴ μέχρι ἀήθειας. 'Ἡ σερὴ συμβουλὴ τοῦ καρδινάλιου Περρὸν. 'Ὁ Ρουκελῶρ κ' ὁ πνυασχημότετος κερβουνιάρης.

'Ἐνας 'Ἐλβετὸς χορικός, ὁ Χαῖντεγκερ, φημιζόμενος γὰν τὴ μεγάλην τὴν ἀσχημιά, εἶχε πᾶσι σὲ Λονδίνο γὰν νὰ ἐργαστῇ καὶ νὰ γὰν τὴν τυχὴ του. 'Ἐκεὶ δὲν ἀρχισε ὄλο τῆς ἐπιτάνας του, νὰ καταλάβῃ μὰ ἀπὸ τῆς καλύτερες θέσεις τοῦ Κοίτου. 'Ὅσο ὄμοιος ἦταν ἔξυπνος, ἄλλο τόσο ἦταν καὶ ἀπαίσιος καὶ φριζώδης τὴν ὄψη. Σὰν νὰ μὴν ἀρζοῦσε μάλιστα αὐτὸ, ἡ φῆσι τὸν εἶχε προκίσει καὶ μὲ ἕνα τέτοιο πᾶρκο πὸν ἔκανε ἀκόμη πὸς τερατοῦδῃ.

'Ὁ Χαῖντεγκερ, ὄς τόσο, ἀντὶ νὰ πᾶν κατακαρῶτα τὴν ἀσχημιά του, γελῶσε πρῶτος μὲ αὐτὴν. Μὰ μὲρα μάλιστα, ἔβαλε ἕνα παράξενο στοίχημα μὲ τὸν λόρδο Γουίστερκελδ. 'Ἐστοιχῆσθαι ὡς πὸς ὄλο τὸ Λονδίνο δὲν θὰ μπορούσε νὰ βρεθῇ ἀσχημότερος ἀπὸ αὐτὸν.

'Ὁ λόρδος Γουίστερκελδ ὄμως, κατῶθεσσε, μετὰ πολλὰ, ν' ἀνακαλύψῃ μὰ γρηγὰ, ἔξαιρετικὰ ἀσχημῇ. 'Ἡ γρηγὰ αὐτὴ κ' ὁ Χαῖντεγκερ παρουσιάζησαν στὴν ἐλλανδοκὴ ἐπιτροπὴ ἡ ὅποια παμνηφεί, ἀπεφάνθη ὅτι ἡ γρηγὰ ἦταν ἀσχημότερη ἀπὸ αὐτὸν. 'Ὁ Χαῖντεγκερ ὄμως δὲν παραῖξθη στὴν ἀπόφαση τῆς ἐπιτροπῆς. 'Ἐδήλωσεν ὅτι, γὰν νὰ μπορούσαν νὰ κερθῶν μὲ ἴσος πιθανότητες ἐπιτυχίας ἔφρασε, ἡ γρηγὰ κ' αὐτὸς, νὰ παρουσιασθῶν ντυμένοι κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο. 'Ἐφῆξε λοιπὸν καὶ φέρεσε ἕνα γυναικεῖο φόρεμα κ' ἕνα καπέλλο καὶ παρουσιάζησαν ἔτσι ἡ πρῶς στὴν ἐπιτροπὴ, ἡ ὅποια, μόλις τὸν ἀντίκρισε, ἔτο μὰς τόσο, ὅπως ἔσπευσε νὰ ἀκρωφῶσθαι τὴν πρώτη τῆς ἀπόφαση καὶ νὰ τοῦ ἀπονεμῇ τὸ ἐπαῦλον τῆς ἀσχημίας !...

'Ὁ μέγας ποιητῆς τῆς Γαλλίας Ρουσόφ ἦταν κάποτε τρελλὸς ὁσιτευμένος μὲ τὴν 'Ἐλένη Συζέρ, κ' ἐδημοσίωσε γὰν τὸσο εὐίφορα ποιήματα ἀφορμῶμένα σ' αὐτήν. 'Ὅταν τὰ ποιήματα αὐτὰ ἐκροῦετο νὰ δημοσιευθῶν σὲ βιβλίο, ἡ 'Ἐλένη τὸν Συζέρ παραζέλασε τὸν καρδινάλιον Περρὸν καὶ γράφη ἕναν πρόλογο γὰν τὴν συλλογὴν στὸν ὄποιο νὰ δηλώσῃ ὅτι ὁ ποιητῆς δὲν εἶχε νοιώσει γ' αὐτὴν παρά μόνον πλατωνικότατο ἔρωτα.

'Ἡ 'Ἐλένη τὸν Συζέρ ἦταν πράγματι πὸς ἡθικὴ καὶ σεμνὴ κορῆ, δὲν ἦταν ὄμως ἔτολον ὄμορφη. Γι' αὐτὸ ὁ καρδινάλιος τῆς ἀπάντησε πρῶτα :

— 'Ἄντὶ πρόλογου, θὰ σὰς οὐρρωθίσιον νὰ βάλεις στὴν συλλογὴ τὸ...πορτεῖνο σας !...

'Ἐνας ἀπὸ τοὺς πὸς ἀγαπημένους αἰλικούς τοῦ Λουδβίκου ΙΙου ὁ Ρουζὸφ εἶχε τὸ ἀτύχημα νὰ εἶνε τρεμερὰ ἀσχημος. Μὰ μὲρα, συνήτησε στ' 'Ανάτορα τὸν Βερσαλλίων, ἕνα καρβουνιάρη ἔξαιρετικὰ ἀσχημο, ὁ ὅποιος εἶχε πᾶσι σὸς γαρεφὸ τὸ ὄνομα τὸν πᾶλαιὸ γὰν νὰ ἐξορλήσῃ κάποιον λογαριασμό. 'Ὁ Ρουζὸφ τὸν ἔπηρε ἀμέσως τὸ τὸ χέρι καὶ τὸν παρουσιάζε στὸν Λουδβίκου ΙΙου, λέγοντάς του ὅτι εἶχε μεγάλες ὑποχρεώσεις σ' αὐτὸν τὸν ἀνθρωπο.

'Ὁ βασιλεὺς τὸν ὠτίησε τί εἶδους ἦσαν ἡ ὑποχρεώσεις αὐτές.

— 'Ἄ ! Μεγαλειότης, ἀπάντησε ὁ Ρουζὸφ, ἂν δὲν ὑπῆρχεν αὐτός, θὰ ἦμιον... ὁ ἀσχημότερος ἀνθρώπος τοῦ βασιλείου σας !...

καλὸς μαζί μου. Θὰ μπορέσω τάχα νὰ τὸν ἀγαπήσω ;
'Ἐλασ Φρ. Ν...*

Πέρασαν ἀπὸ τότε δύο ἀκόμια χρόνια. Βρισκόμουν σὲ Μόναχο γὰν κάποια δουλειὰ μου, ὅταν ἕνα ἡλιόλουστο πρῶτ, καθὼς καθόμουν σ' ἕνα πᾶρκο τοῦ 'Ἐγγλίσου Γκαρτεν, εἶδα μὰ κινιὰ καὶ κλυθῶν ἕνα ἀμᾶξια, τὸ ὅποιο βρισκόταν ἕνας κατάξανθος μπεμπῆς. 'Ὅταν πληθίσιος, ἀναγνώρισα τὴν νέα τὸν τραῖνον. 'Ἐκείνη βλέποντάς με, ἀνεοίηθη ἀπὸ χαρὰ. 'Ἐργάζε τὸ καπέλλο μου, ἐνὸ αὐτὴ μὲ πλησίαζε.

— Καλὸς ἤρθατε, ἀγαπητὸ μου φίλε ! μοῦ εἶπε.

Μετὰ τῆς πρῶτης διατυπώσεως, τὴν ἐρώτησα :

— Κ' ἡ εὐτυχία σας ;

Μὲ φωνὴ πὸς πάλιν ἀπὸ εὐδαμονία, μὲ μάτια φωτεινὰ σὰν τὸν ἥλιο, μοῦ ἀπάντησε :

— Εἶμαι τόσο εὐτυχιμένος !... Ὁ Φρίτς θὰ γαρη νὰ σὰς γνωρίσῃ. Ἐινε τόσο καλός, ὄσο ἀνιχωρὸς καὶ ἀτακτός εἶνε ὁ μπεμπῆς μας, πὸς ἡ παρουσία σας φαίνεται σὰν νὰ τὸν ξαρνίξῃ...

Ἄνὸ καταγάλινα ματάκια μὲ κνιτοῦσαν...

— Μοιάζει τοῦ πατέρα του...

